

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2045/2020
23.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Планојевић, адвокат из ..., против туженог „Manpower“ DOO Beograd, чији је пуномоћник Милан Ивошевић, адвокат из ..., ради поништаја решења и реинтеграције, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4039/18 од 26.02.2020. године, у седници одржаној 23.09.2020. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4039/18 од 26.02.2020. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Основног суда у Младеновцу П1 95/17 од 14.05.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено решење туженог о отказу уговора о раду број ../2014 од 08.04.2014. године, којим је тужиоцу незаконито престао радни однос код туженог, отказом уговора о раду број .. од 20.08.2013. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоца врати на рад. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 182.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4039/18 од 26.02.2020. године, ставом првим изреке, укинута је првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду број ../14 д 08.04.2014. године којим је тужиоцу незаконито престао радни однос код туженог, отказом уговора о раду број .. од 20.08.2013. године, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца да се обавезе тужени да плати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 182.300,00 динара, док је ставом петим изреке одбијен захтев тужиоца да се обавезе тужени да плати тужиоцу трошкове другостепеног поступка као неоснован. Ставом шестим изреке, обавезан је тужилац да плати туженом на име трошкова првостепеног

поступка износ од 211.500,00 динара, док је ставом седмим изреке обавезан тужилац да плати туженом на име трошкова другостепеног поступка износ од 102.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14) и нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка, које сагласно члану 407. став 1. ЗПП могу бити ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на пословима радника на бензинској станици и отказан му је уговор о раду решењем директора туженог број ../14 од 08.04.2014. године, јер је у временском периоду од јануара 2014. године до 28.02.2014. године, заједно са још троје запослених на бензинској станици учествовао у преварама потрошача на тај начин што је наплаћивао веће износе од вредности издатог горива. Поред тога, тужиоцу је стављено на терет да је вршио и сторнирање наплаћене и продате робе, да није издавао фискалне рачуне и да је уновчавао платне картице и на тај начин поступао супротно стандардима на бензинским станицама, односно супротно упутству за рад са средствима плаћања и вршења наплате у малопродајним објектима туженог. На основу изведених доказа (исказа сведока и тужиоца и снимка са камере видео надзора), првостепени суд је закључио да у овој правној ствари тужени није доказао да је тужилац приликом вршења своје радне обавезе, повредио радну дисциплину на начин како је тужени навео у упозорењу и решењу о отказу уговора о раду, односно да рад тужиоца у спорним приликама није противан прописима и правилима код туженог.

Према оцени првостепеног суда, решење о отказу уговора о раду је незаконито, јер поред процесних недостатака у поступку који је претходио решењу о отказу у говора о раду и само решење је засновано на претпоставкама, односно изјавама запослених који су своје грешке признали и споразумно раскинули радни однос, на изјави и исказу пословође и његовим службеним белешкама за које током поступка није пружен ни један доказ за неправилни рад тужиоца, као и на непоткрепљеним тврдњама локалног менаџера да је видела снимке на којима је заснована одговорност тужиоца, али да су исти фактички недоступни, па је применом правила о терету доказивања у смислу члана 231. ЗПП, закључио да решење туженог није засновано на закону с обзиром да није утврђена и доказана било која повреда радних обавеза које се тужиоцу стављају на терет.

Другостепени суд је након одржане расправе утврдио да је тужилац учинио повреду због којих му је код туженог престао радни однос, односно да је решење о отказу уговора о раду законито, због чега је одбио тужбени захтев тужиоца. Тужени је

пре доношења решења о отказу уговора о раду доставио тужиоцу упозорење о постојању разлога за отказ и исто садржи све што је предвиђено одредбом члана 180. Закона о раду. У решењу о отказу уговора о раду описане су повреде радних обавеза и исте су довољно конкретизоване у погледу начина, места и времена извршења да би се тужилац могао изјаснити на упозорење, што је он и учинио. Из исказа сведока, скенираних слип картица, фискалних рачуна и видео снимака безбедносних камера на пумпи (снимак од 11.02.2014. године), утврђено је да је тужилац учествовао у махинацијама са горивом и то заједно са још двоје запослених (касири), да је радио у сменама када су на софтверу „Орфеј“ уочене злоупотребе на штету потрошача и туженог, да је провлачио своје кредитне картице и није издавао фискалне рачуне, а из исказа тужиоца произлази да је провлачио картице да би покривао мањак. Тужилац је повреде радних обавеза учинио са умишљајем, јер је био свестан предузетих радњи и последица које могу наступити, а био је упознат и са компанијским стандардима који су морали да поштују сви радници на бензинској станици.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд је оценио да је у побијаној пресуди другостепени суд правилно применио материјално право и одбио тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и реинтеграцију.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05, 65/2013) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Наиме, имајући у виду наведену норму, потребно је и да је запослени својом кривицом учинио повреду која му се ставља на терет. У конкретном случају, утврђено је да је тужилац извршио злоупотребе на штету потрошача и туженог, између осталог да је вршио и сторнирање наплаћене и продате робе, да није издавао фискалне рачуне, као и да је уновчавао своју приватну платну картицу, а готов новац потрошача узимао за себе. Наведено понашање тужиоца је у супротности са правилима из Упутства о раду на бензинским станицама и продавницама код туженог са којима је тужилац био упознат, те је на тај начин својом кривицом учинио наведене повреде.

Супротно наводима ревизије, правилно је другостепени суд оценио да је побијано решење о отказу уговора о раду законито, а за свој закључак је дао јасне и потпуне разлоге које као правилне у свему прихвата и Врховни касациони суд. У прилог овоме иде и исказ самог тужиоца који је потврдио да је провлачењем картице „покривао“ мањак у ранијем периоду, а што све произлази из скениране слип картице и фискалног рачуна, као и из записа малопродајног софтвера „Орфеј“.

Како је одбијен као неоснован главни тужбени захтев, правилно је одбијен и захтев тужиоца за враћање на рад с обзиром на акцесорни карактер тог захтева.

Осим тога, наводима ревизије се оспорава утврђено чињенично стање, што у ревизијском поступку, у смислу члана 407. став 1. није дозвољено. Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде Врховни касациони суд је на основу члана 414. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Одлуке о трошковима поступка су такође правилне јер су донете правилном применом одредби члана 153. и 154. ЗПП, док су захтеви и тужиоца и туженог за накнаду ревизијских трошкова одбијени, јер по оцени овог суда тужилац по ревизији није успео, а туженом одговор на ревизију није био нужан трошак, па је одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић